

Arrest

nr. 209 554 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die op een onbepaalde datum België binnenkwam, verklaart er zich op 6 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 12 maart 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 maart 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Jalalpur-Jatan, Gujrat, Punjab. Eind zou uw familie een brief ontvangen hebben waarin de eis werd gesteld dat enkele van uw familieleden de schrijvers dienden te vervoegen. Jullie gaven dit aan bij de politie. Enkele dagen later kregen jullie een tweede dreigbrief. Jullie zouden opnieuw tevergeefs naar de politie gegaan zijn. Nog enkele dagen later zouden deze mannen naar jullie huis gekomen zijn. Uw broer G. probeerde zijn jongere broers te beschermen en werd hierop doodgeslagen. U zou met uw moeder en enkele jongere broers gevlucht zijn. Er zou besloten zijn om uw jongere broers naar het buitenland te sturen, u zou hen vergezeld hebben. U zou hen onderweg uit het oog verloren hebben, maar u weet dat een broer (15/28929 M.A.) in België zit en twee broers in Frankrijk. Op 06/01/2016 diende u uw asielaanvraag in België in. U heeft TBC en u zou hiervoor onder behandeling zijn. U geeft aan dat de situatie in uw land en in uw dorp nu grotendeels verbeterd zijn en u zou graag terugkeren naar Pakistan, maar u heeft schrik dat u uw behandeling niet verder zou kunnen zetten of dat u deze medicijnen niet zou kunnen betalen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een overlijdensakte van uw vader, een overlijdensakte van uw broer G., twee kranten, enkele documenten die uw jongere broer A. aanbelangen, een "FIR" over de moord op uw broer, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van de dienstkaart van uw vader, een Belgisch medisch attest, een adreswijziging.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst geeft u geen zicht op uw werkelijke identiteit. U verklaarde in Pakistan minstens over een identiteitskaart en een paspoort beschikt te hebben, maar u verklaart stereotiep dat u deze verloren zou zijn. U heeft dit verlies echter nooit aangegeven bij uw ambassade zodat het hier bij een blote bewering blijft. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in elk soort procedure en dus ook in de asielprocedure. Dat u na een verblijf van twee jaar in België nog steeds niet in staat zou zijn om uw identiteit te ondermijnen, wijst op een gebrek aan medewerking die de algemene oprechtheid van uw asielaanvraag ondermijnt.

Ten tweede verwijst u naar hetzelfde relaas als uw broer A.. Zijn relaas werd echter reeds op 31/10/2017 ongeloofwaardig bevonden. Dit ondermijnt logischerwijze de geloofwaardigheid van uw eigen relaas.

Ten derde blijkt dat ook u ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent uw asielaanvraag. Zo beweerde u voor het CGVS dat uw familie zowel na de ontvangst van de eerste als van de tweede brief naar de politie stapte, terwijl u voor de DVZ beweerde dat ze enkel na de tweede brief naar de politie gingen (gehoorverslag CGVS p. 6, DVZ vragenlijst punt 3.5). U gevraagd naar deze toch wel belangrijke brieven, gaf aan er geen idee van te hebben waar ze zouden zijn, opnieuw een opvallend gebrek aan interesse van uwentwege (gehoorverslag CGVS p. 6). U legde de overlijdensakte van uw vader (die al lang geleden een natuurlijke dood stierf) en uw broer G. die volgens u doodgeslagen werd met de kolf van een geweer. Gezien uw bewering dat uw broer doodgeslagen werd is het dan ook bevreemdend vast te stellen dat uw broer net als uw vader blijkens hun overlijdensaktes een natuurlijke dood stierven. De "FIR" over deze moord die u neerlegde, vermag het geloof in uw relaas niet te herstellen. Uiteindelijk blijkt uit toegevoegde informatie dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden. Daar de "FIR" dient ter ondersteuning van een ongeloofwaardige bewering en daar de inhoud van deze "FIR" (zijnde de moord op uw broer) tegengesproken wordt door de overlijdensakte van uw broer, kan er geen geloof meer gehecht worden aan de authenticiteit van dit document. U wist dan ook niet te overtuigen met uw asielaanvraag.

Ten vierde breekt u uw ingeroepen vrees voor vervolging ook verder af door uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS. U beweerde immers dat de algemene situatie in uw thuisland niet enkel verbeterd was, maar zelfs de situatie in uw dorp zou beter zijn, daar er blijkens de door u neergelegde kranten terroristen gearresteerd werden. U zou dan ook terug naar Pakistan willen gaan. Enkel uw ziekte zou u tegenhouden. Echter beweerde u dat u voor uw TBC behandeld werd; u diende nu enkel nog wat opvolgingsonderzoeken te ondergaan. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, gestaaft door de medische attesten die u voorlegde, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Uw bewering dat u eigenlijk bereid bent om terug te keren naar Pakistan, maar dat enkel medische en economische factoren dit tegenhouden, ondermijnt volledig uw vrees voor vervolging in Pakistan. Hierop gewezen beweerde u nog dat u niet zeker wist of alle terroristen in uw dorp gearresteerd waren, noch wist u of de moordenaars van uw broer gearresteerd werden. Echter werd hierboven reeds aangetoond dat uw initiële vrees reeds ongeloofwaardig was.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 22 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "De beoordelingsfout" en van "De algemene zorgvuldigheidsplicht".

Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad en wijst op de bewijslast in asielzaken en de samenwerkingsplicht die volgens hem in hoofde van de commissaris-generaal bestaat. Hij voert aan dat hij de motieven van zijn vluchtrelaas nauwelijks heeft kunnen uiteenzetten tijdens zijn gehoor en dat hij nauwelijks werd ondervraagd over zijn vluchtmotieven. Volgens hem kan niet worden gesteld dat hij heeft beweerd dat zijn problemen zijn opgelost. Hij stelt dat hij uitlegde dat de situatie in het algemeen en in zijn dorp is verbeterd, maar dat hij niet weet of de personen die hem wilden rekruteren, werden vastgehouden door de autoriteiten. Hij zegt dat hij graag zou willen terugkeren wanneer de situatie 100% onder de controle van de autoriteiten is, hetgeen volgens hem vandaag nog niet het geval is. Op de expliciete vraag of hij afstand wenste te doen van zijn verzoek om internationale bescherming, antwoordde hij ontkennend, zo merkt verzoeker op. Hij meent dat de commissaris-generaal een selectieve lezing maakt van zijn verklaringen in dit verband door te stellen dat hij niet naar Pakistan wilt terugkeren louter omwille van medische en socio-economische redenen. Betreffende de tegenstrijdigheid tussen de inhoud van de overlijdensakte van zijn broer en zijn verklaring, stelt verzoeker dat hij niet weet op basis van wiens verklaringen deze overlijdensakte werd opgemaakt en hoe het komt dat er staat vermeld dat zijn broer overleed aan een natuurlijke oorzaak. Hij wijst erop dat hij zelf niet aanwezig was wanneer deze overlijdensakte werd opgemaakt en dat het de burens waren die dit toen hebben geregeld. Hij meent ook dat de vermelding van een natuurlijke dood op de overlijdensakte van zijn broer op zich niet van aard is dat er zonder bijkomend onderzoek kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Hij wijst er dienaangaande op dat hij een FIR neerlegde in verband de dood van zijn broer, "wat de geloofwaardigheid van zijn relaas kan herstellen". Volgens verzoeker maakt de commissaris-generaal met betrekking tot dit document enkel de algemene redenering dat dit document geen bewijskracht heeft omdat uit algemene informatie blijkt dat bijna elke Pakistaans document kan worden vervalst. Verzoeker citeert artikel 22 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en voert aan dat de commissaris-generaal op zijn minst de relevante elementen van de neergelegde stukken moet nagaan en dat dit *in casu* niet is gebeurd. Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen citeert verzoeker zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en voert hij aan dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een uitleg heeft gegeven voor deze tegenstrijdigheid. Vervolgens stelt verzoeker dat het loutere feit dat de aanvraag van zijn broer werd verworpen "omdat deze als ongeloofwaardig is voorgekomen op basis van zijn verklaringen", de commissaris-generaal er niet van ontslaat een individueel onderzoek te voeren naar verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt daaromtrent nog als volgt in zijn verzoekschrift: "Immers, indien het bewijs, in asielzaken moet met soepelheid worden geïnterpreteerd en kan mogelijks op basis van louter de verklaringen van verzoeker worden bijgebracht, indien deze verklaringen doorleefd, coherent en consistent zijn. Het blijkt uit de nota's van het gehoor van februari 2018 dat verzoeker de kans niet heeft gekregen om zo'n verklaringen te kunnen afleggen bij gebrek aan grondig onderzoek door het CGVS. Dit toont opnieuw een schending van de samenwerkingsplicht aan is een reden om de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 23 augustus 2018 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Pakistan. Corruptie en documentenfraude" van 26 maart 2018 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij en zijn familie werden bedreigd om zich aan te sluiten bij personen die hen tweemaal een dreigbrief stuurden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen zicht biedt op zijn identiteit daar hij, zelfs na een verblijf van twee jaar in België, er niet in slaagt zijn identiteit te staven aan de hand van documenten, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid aantast; (ii) hij verwijst naar hetzelfde vluchtrelaas als zijn broer A., dat reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden; (iii) hij zelf ongeloofwaardige, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde over zijn vluchtrelaas; (iv) hij zich met betrekking tot zijn medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; en (v) zijn bewering dat hij naar Pakistan wenst terug te keren maar dat enkel medische en economische factoren dit tegenhouden, zijn vrees voor vervolging in Pakistan volledig ondermijnt.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de voormelde motieven op dienstige wijze *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht dat verzoeker reeds twee jaar in België verblijft zonder dat hij zijn identiteit kan staven aan de hand van documenten. Dit terwijl verzoeker verklaarde dat hij in Pakistan een identiteitskaart en een paspoort had, waarover hij slechts de blote bewering kan opwerpen dat hij deze documenten onderweg zou hebben verloren. Dit doet hoe dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat verzoeker intussen nog steeds heeft nagelaten alsnog zijn identiteit te staven.

Verder dient vastgesteld dat het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nummer 202 140 van 9 april 2018 inhoudt dat aan het vluchtrelaas van verzoekers broer A.M. geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan aan verzoekers relaas in zoverre dit gebaseerd is op dezelfde vluchtmotieven evenmin enig geloof worden gehecht. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld, doch er dient tevens op gewezen dat de asielinstanties, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens kunnen onderzoeken die zij nodig achten om hun beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij niet de kans heeft gekregen om zijn vluchtrelaas middels zijn eigen verklaringen uiteen te zetten en dat er dus door de commissaris-generaal geen grondig onderzoek zou zijn gevoerd, kan hij allerminst worden bijgetreden. Op het einde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen antwoordde verzoeker immers ontkennend op de vraag of hij nog iets had toe te voegen (gehoor CGVS, p. 8). De uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift (p. 2) stemt bovendien inhoudelijk overeen met de weergave van de relevante feiten in de bestreden beslissing.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Ten derde blijkt dat ook u ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent uw asielrelaas. Zo beweerde u voor het CGVS dat uw familie zowel na de ontvangst van de eerste als van de tweede brief naar de politie stapte, terwijl u voor de DVZ beweerde dat ze enkel na de tweede brief naar de politie gingen (gehoorverslag CGVS p. 6, DVZ vragenlijst punt 3.5). U gevraagd naar deze toch wel belangrijke brieven, gaf aan er geen idee van te hebben waar ze zouden zijn, opnieuw een opvallend gebrek aan interesse van uwentwege (gehoorverslag CGVS p. 6). U legde de overlijdensakte van uw vader (die al lang geleden een natuurlijke dood stierf) en uw broer G. die volgens u doodgeslagen werd met de kolf van een geweer. Gezien uw bewering dat uw broer doodgeslagen werd is het dan ook bevreemdend vast te stellen dat uw broer net als uw vader blijkens hun overlijdensaktes een natuurlijke dood stierven. De “FIR” over deze moord die u neerlegde, vermag het geloof in uw relaas niet te herstellen. Uiteindelijk blijkt uit toegevoegde informatie dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden. Daar de “FIR” dient ter ondersteuning van een ongeloofwaardige bewering en daar de inhoud van deze “FIR” (zijnde de moord op uw broer) tegengesproken wordt door de overlijdensakte van uw broer, kan er geen geloof meer gehecht worden aan de authenticiteit van dit document. U wist dan ook niet te overtuigen met uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om op de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Waar hij stelt dat hij niet weet op basis van wiens verklaringen de overlijdensakte van zijn broer werd opgemaakt en dat hij niet aanwezig was bij het opmaken van deze akte, dient erop gewezen dat verzoeker hierna stelt dat zijn burens dit hebben geregeld. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor bovendien geen enkele melding van de betrokkenheid van de burens bij het opstellen van de overlijdensakte, zelfs niet wanneer hij uitdrukkelijk werd gewezen op de tegenstrijdigheid tussen deze akte en zijn verklaringen. Het betreft dan ook niet meer dan een *post factum*-bewering. Waar verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde FIR (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en aanvoert dat de commissaris-generaal op basis van algemene informatie hieraan bewijswaarde ontzegt, kan hij opnieuw niet worden bijgetreden. In de hiervoor geciteerde motivering wordt immers tevens gewezen op de tegenstrijdigheid tussen deze FIR en de eveneens door verzoeker voorgelegde overlijdensakte van zijn broer. Tevens kan erop gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder stelt de commissaris-generaal dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde van deze documenten danig relativeert. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Waar verzoeker verder nog aanvoert dat hij tijdens zijn gehoor een uitleg heeft gegeven voor de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, komt hij niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Ten vierde breekt u uw ingeroepen vrees voor vervolging ook verder af door uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS. U beweerde immers dat de algemene situatie in uw thuisland niet enkel verbeterd was, maar zelfs de situatie in uw dorp zou beter zijn, daar er blijkens de door u neergelegde kranten terroristen gearresteerd werden. U zou dan ook terug naar Pakistan willen gaan. Enkel uw ziekte zou u tegenhouden. Echter beweerde u dat u voor uw TBC behandeld werd; u diende nu enkel nog wat opvolgsonderzoeken te ondergaan. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, gestaafd door de medische attesten die u voorlegde, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Uw bewering dat u eigenlijk bereid bent om terug te keren naar Pakistan, maar dat enkel medische en economische factoren dit tegenhouden, ondermijnt volledig uw vrees voor vervolging in Pakistan. Hierop gewezen beweerde u nog dat u niet zeker wist of alle terroristen in uw dorp gearresteerd waren, noch wist u of de moordenaars van uw broer gearresteerd werden. Echter werd hierboven reeds aangetoond dat uw initiële vrees reeds ongeloofwaardig was.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde enkel te willen terugkeren indien de situatie in zijn regio van herkomst 100% onder de controle is van de Pakistaanse autoriteiten, hetgeen vandaag nog niet het geval is. Desalniettemin dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor tevens uitdrukkelijk verklaarde als volgt: *"[...] ik wil opnieuw een zaak zeggen dat algemene situatie in ons land verbeterd is, leger heeft het onder controle, ik zou terug willen naar mijn land, want situatie is beter, ik blijf enkel hier voor afhandeling verzorging."* (eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS, p. 5). Aldus is de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing wel degelijk pertinent en correct.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing. Aldus worden deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER